

СТИВЪН КИНГ

ПО ЕДНО ЗА ИЗ ПЪТ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1991

chitanka.info

Беше десет и петнайсет и Хърб Тукландър се канеше да затваря. В този миг човекът с елегантно палто, пребледняло лице и ококорени очи се втурна в бара на Туки, в северната част на Фалмът. Беше десети януари — по това време хората започват да се примиряват с нарушаването на всички тържествени обещания, дадени на Нова година. Навън духаше ураганен североизточен вятър. Още преди смрачаване снежната покривка бе около двайсет сантиметра, а силният валеж не спираше. На два пъти Били Лариби мина покрай нас, седнал във високата кабина на градската снегориначка. Вторият път Туки му изнесе кутия бира. Майка ми би окачествила постъпката му като чисто милосърдие — а бог ми е свидетел, че на времето е изкъркала доста от бирата на Туки. Били му съобщи, че засега успявали да почистят автомагистралата, но страничните шосета били затворени и положително щели да останат затрупани до сутринта. Радиото в Портланд предсказваше нарастване на снежната покривка с трийсет сантиметра и силен вятър, който щеше да натрупа преспи.

Двамата с Туки бяхме сами в бара, слушахме как вятърът фучи под стрехите и наблюдавахме играта на пламъците в камината.

— Изпий едно за из път, Бут — подкани ме Туки. — Мисля да затварям.

Наля по чашка на мен и на себе си, но в този момент вратата се отвори и, залитайки, вътре нахлу непознатият. Косата и раменете му бяха покрити със сняг, сякаш бе овъргалян в пудра захар. Вятърът навя тънка снежна пелена на пода.

— Затваряй вратата — викна Туки. — Да не си роден в хамбар?

В живота си не бях виждал толкова изплашен човек. Приличаше на кон, който цял следобед е преживял коприва. Извъртя очи към Туки, прошепна: „Жена ми... дъщеря ми...“, сетне припадна и се строполи на пода.

— Боже мой! — възклика Туки. — Бут, затвори вратата, ако обичаш.

Подчиних се, но ми беше много трудно да я удържа срещу напористия вятър. Туки бе коленичил, беше повдигнал главата на непознатия и пляскаше бузите му. Приближих се и забелязах, че човекът е в плачевно състояние. Лицето му беше огненочервено, но тук-таме се забелязваха сиви петна. Ако си живял като мен в щата

Майн още от времето, когато Удроу Уилсън бе президент, ще разбереш, че сивите петна са от премръзване.

— Припаднал е — каза Туки. — Донеси брендито от бара.

Взех бутилката и му я подадох. Туки бе разкопчал палтото на непознатия, който започваше да идва на себе си. Очите му бяха премрежени, мърмореше едва чуто.

— Налей една капачка — нареджа ми Туки.

— Само капачка ли? — питам.

— Това бренди е като динамит. Няма смисъл да претоварваме карбуратора му.

Налях една капачка и погледнах към Туки. Той кимна:

— Право в устата.

Ефектът бе забележителен. Непознатият се разтресе от глава до пети и се закашля. Лицето му почервена още повече и доби пурпурен оттенък. Притворените му клепачи изхвърчаха нагоре като транспаранти. Изплаших се, но Туки го сложи да седне, сякаш бе голямо бебе, и го потупа по гърба.

Човекът започна да повръща и приятелят ми го потупа още веднъж.

— Гледай да не повърнеш всичко — каза той. — Това бренди е скъпо.

Непознатият повърна още малко, но явно се оправяше. Сега успях да го разгледам по-добре. Както и бях предположил, явно живееше в град, и то някъде южно от Бостън. Носеше скъпи, но тънки кожени ръкавици. Вероятно ръцете му също бяха покрити със сивобели петна: щеше да е късметлия, ако не му отрежеха един-два пръста. И палтото му беше от скъпите, навярно към триста долара. Носеше ниски ботуши, които стигаха едва до глазените му — питах се дали пръстите на краката му са премръзнали.

— По-добре съм — промълви той.

— Чудесно. Можеш ли да се приближиш до огъня? — запита Туки.

Непознатият възклика:

— Но жена ми и дъщеря ми са навън... в бурята.

— Начинът, по който влезе, ми подсказа, че не са в къщи пред телевизора — прекъсна го Туки. — По-добре да ни разкажеш всичко

пред камината, отколкото да седиш на пода. Хвани го под мишиниците, Бут.

Вдигнахме го, той изстена и устата му се изкриви от болка. Сетих се за премръзналите му пръсти. Питах се защо Бог се подиграва с тъпите нюйоркчани и ги оставя да се разхождат с колите си из Южен Майн по време на най-силната снежна виелица. Питах се още дали жена му и момиченцето са облечени в по-топли дрехи Завлякохме го до камината и го сложихме в любимия люлеещ се стол на мисис Туки, която бе починала през седемдесет и четвърта. Именно на нея се дължеше съществуването на бара, за който бяха писали в „Даун Йист“, в „Сънди телеграм“ и дори в неделното приложение на бостънския „Глобус“. Въщност заведението приличаше повече на кръчма, отколкото на бар — дъските на пода не бяха заковани, а вклиниeni, таванът бе покрит с греди като хамбар, тезгяхът бе от кленово дърво, а огромната камина бе изградена от недялани камъни. След като прочете статията в „Даун Йист“, на мисис Туки започнаха да ѝ идват шантави идеи: искаше да нарече заведението „Хотел“ или „Странноприемница“. Признавам, че звучеше добре и напомняше за войната между Севера и Юга, но лично аз предпочитам простишкото „Барът на Туки“. Едно е да се фукаш през лятото, когато провинцията гъмжи от туристи, друго е зимно време, когато клиентелата се състои само от местни хора. Двамата с Туки бяхме прекарали заедно много нощи като тази, отпивайки скоч с вода или бира. Съпругата ми Виктория почина през седемдесет и трета и оттогава барът на Туки е за мен убежище, където гласовете на хората заглушават монотонното стържене на бръмбара гробар. Приятно ми бе, дори да бяхме само двамата с Туки. Знам, че звучи нелепо, но нямаше да се чувствам удобно, ако заведението се наричаše „Странноприемницата на Туки“.

Дотърихме непознатия до камината и той се разтрепери още повече. Сви се на кълбо, зъбите му тракаха, носът му протече. Започваše да разбира, че ако бе стоял навън още петнайсет минути, сега нямаше да е жив. Снегът не е толкова опасен, колкото смразяващият вятър.

— Къде се отклонихте от магистралата? — обърна се към него Туки.

— Нна шест мили южно от тук.

Двамата с приятеля ми се спогледахме, усетих, че се вледенявам.

— Сигурен ли сте? — настоя Туки. — Нима сте изминали шест мили пеша през снега? Непознатият кимна.

— Погледнах, когато минавахме през града. Следвах дадените ми указания... отивахме при балдъзата... в Къмбърланд... никога не съм бил там... ние сме от Ню Джърси...

Ню Джърси! Само жителите на Ню Джърси са по-тъпи от нюйоркчаните!

— Сигурен ли сте, че сте изминали точно шест мили? — повтори Туки.

— Абсолютно. Видях отклонението, но пътят бе затрупан, беше...

Приятелят ми го сграбчи. Осветеното му от примигващите пламъци лице сякаш се състари с десет години и Туки заприлича на седемдесет и шест годишен дядо.

— Значи сте свили вдясно?

— Да. Жена ми...

— Видяхте ли табелата?

— Табелата ли? — той озадачено погледна Туки и се изсекна. — Разбира се, че я видях. В указанията ми бе написано да завия по Джойнтър авеню и да пресека Джерусалемс Лот, докато изляза при входната рампа на автомагистрала Двеста деветдесет и пет.

Той ме погледна, сетне отново се втренчи в Туки. Навън вятърът свистеше и виеше под стрехите.

— Съркал ли съм, господине?

— Джерусалемс Лот — едва чуто промълви Туки. — Боже мой!

— Какво има? — непознатият повиши глас. — Съркал ли съм?

Пътят изглеждаше затрупан, но си помислих, че щом минава през град, снегорините сигурно ще го разчистят и... и после... — гласът му постепенно загълхна.

Приятелят ми прошепна.

— Бут, обади се на шерифа.

— Точно така! — каза глупакът от Ню Джърси. — Между другото, какво ви е на вас двамата? Изглеждате така, сякаш сте видели призрак.

— В Салемс Лот няма призраци, мистър — отговори Туки. — Казахте ли им да стоят в колата?

— Естествено — обади се непознатият. — Не съм луд.

Според мен всичките му постъпки говореха за обратното.

— Как се казвате? — попитах. — За да съобщя на шерифа.

— Лъмли — отговори той. — Джерард Лъмли.

После отново се обръна към Туки, а аз отидох да се обадя по телефона. Вдигнах слушалката, но нямаше сигнал. Няколко пъти натиснах билката безуспешно.

Върнах се при тях. Туки бе налял на Джерард Лъмли още малко бренди, което гостът прегърдаше по-лесно.

— Няма ли го? — запита старият ми приятел.

— Телефонът не работи.

— По дяволите! — възклика Туки и двамата се спогледахме. Силният вятър навяваше сняг върху прозорците.

Лъмли отново ме изгледа, сетне прехвърли погледа си върху Туки.

— Нямате ли кола? — разтревожено запита той. — Заръчах им да не изключват мотора, за да работи парното. Имах около четвърт резервоар бензин. Добрах се дотук за около час и половина... Хей, ще *mi отговорите ли?*

Той скочи на крака и сграби Туки за ризата.

— Господине — преспокойно заяви Туки, — струва ми се, че ръката ви изпревари разума.

Лъмли погледна ръката си, после Туки, и го пусна.

— Мейн — изсъска той. Прозвуча така, сякаш псуваше нечия майка. — Е, къде е най-близката бензиностанция? Навярно имат влекач...

— Най-близката бензиностанция се намира във Фалмът Сентър на три мили оттук — отвърнах.

— Благодаря — иронично рече непознатият и се запъти към вратата, докато закопчаваше палтото си.

— Но е затворена — добавих.

Лъмли бавно се обръна и ни изгледа.

— Какво дърдориш, старче?

— Опитва се да ви обясни, че бензиностанцията е собственост на Били Лариби, който в момента кара снегориначката, глупак такъв — търпеливо каза Туки. — Защо не седнете, преди да ви се е спукала язвата?

Лъмли се върна, изглеждаше замаян и уплашен.

— Нима искате да кажете, че не можете... че няма...

— Нищо подобно — отговори Туки. — Непрекъснато дрънкате.

Ако спрете само за миг, сигурно ще измислим нещо.

— Що за град е Джерусалемс Лот? — запита Лъмли. — Защо пътят беше затрупан и никъде нямаше светлини?

— Джерусалемс Лот изгоря преди две години — отвърнах аз.

— И не са го възстановили? — в очите му се четеше недоумение.

— Така изглежда — потвърдих и отново погледнах приятеля си.

— Какво ще правим?

— Не можем да ги оставим навън — отвърна той.

Приближих се до него. Лъмли бе отишъл до прозореца и се взираше в снежната нощ.

— Ами ако са ги хванали? — попитах.

— Не сме сигурни. Вземи от полицата библията ми. Носиши ли папския си орден?

Издърпах кръста и му го показах. Възпитан съм като член на независимата църква, но хората, които живеят близо до Салемс Лот, носят кръстове, медали с образа на свети Христофор, броеници или нещо подобно. Защото преди две години, през един мрачен октомври, в градчето се появи някакво зло. Понякога, късно нощем, насядалите около камината на Туки постоянни посетители говореха за странните явления в Салемс Лот. Или по-точно, намекваха за тях. Разбирате ли, жителите на градчето започнаха да изчезват. Отначало неколцина, после — повече, а накрая — масово. Училищата се затвориха. Над година вече там не живееше никой. О, няколко души се опитаха да се заселят — повечето бяха пришълци от други щати, подобни на онзи глупак до прозореца. Навярно ги привличаше ниската цена на имотите. Но не се задържаха дълго. Голяма част се изселиха само след един-два месеца. А останалите... останалите изчезнаха.

Сетне градът изгоря до основи. Беше в края на дълга суha есен. Казват, че пожарът започнал от Марстеновия дом на хълма, извисяващ се над Джойнтър Авеню, но и до ден-днешен никой не е абсолютно сигурен. Цели три дни не можеха да потушат бушуващите пламъци. После нещата тръгнаха по-добре. А след това всичко започна отначало.

Само веднъж чух да се споменава думата „вампири“. Някакъв шантав шофьор на камион от Фрийпорт, на име Ричи Месина, веднъж здравата се бе натряскал в бара на Туки.

— Боже мой — изрева този фукъло и се изтъпанчи пред нас в пълен ръст. Облечен бе с вълнени панталони, карирана риза и обточени с кожа ботуши. — Защо се страхувате да го кажете? Вампири! Ето какво си мислите, нали? Боже мой, скочил в теглен от колесница мотоциклетен кош! Приличате на деца, изплашени от някой филм. Знаете ли какво има в Салемс Лот? Искате ли да ви кажа? Искате ли?

— Моля те, кажи ни, Ричи — насырчи го Туки. В бара се възцари пълна тишина. Чувахме пукането на съчките в камината и тихото шумолене на есенния дъжд в мрака. — Слушаме те най-внимателно.

— Там живеят сюрия подивели кучета — съобщи Ричи Месина. — Ето какво има в градчето. Освен това куп стари баби, които обичат да слушат добре измислени разкази за призраци. Готов съм срещу осемдесет долара да прекарам нощта в обитавания от духове дом, който толкова ви плаши. Е, какво ще кажете? Искате ли да се обзаложим?

Но никой не прие. Ричи беше гръмогласен и злобен пияница и едва ли някой щеше да се разплачне на погребението му, но все пак не ни се искаше да ходи в Салемс Лот след залез слънце.

— Вървете по дяволите — заяви Ричи. — В багажника на шевролета имам едрокалибрана пушка, с която мога да застрелям всичко живо във Фалмът, в Къмбърланд или в Джерусалемс Лот. И точно там отивам.

Той затръшна вратата на бара и известно време никой не продума. Сетне Ламънт Хенри каза тихично:

— Свети Боже, сигурен съм, че виждаме за последен път Ричи Месина.

И Ламънт се прекръсти, въпреки, че от дете е методист.

— Като изтрезнее, ще му дойде умът — намеси се Туки, но гласът му прозвуча неубедително. — Ще видите, докато затворим, ще се върне и ще се престори, че всичко е било на шега.

Но този път Ламънт излезе прав, защото повече никой не видя Ричи. Жена му каза на ченгетата, че навярно е заминал за Флорида, за да не плаща данъци, но истината се четеше в очите ѝ — измъчени, изплашени очи. Не след дълго тя се пресели в Род Айънд. Навярно се страхуваше, че Ричи ще дойде да я вземе някоя тъмна нощ. И мен ако питате, сигурно би го направил.

Двамата с Туки се спогледахме, аз напъхах кръста под ризата си. Никога досега не се бях чувствал толкова стар и изплашен.

— Не можем да ги оставим навън, Бут — повтори приятелят ми.

— Прав си.

Постояхме още минута, вперили поглед един в друг, после той сложи ръка на рамото ми.

— Ти си свестен човек, Бут.

Думите му ме поокуражиха. Струва ми се, че когато минеш седемдесетте, хората забравят, че си мъж или че някога си бил такъв.

Туки отиде при Лъмли и каза:

— Имам скаут с предно преддаване. Ще го изкарам от гаража.

— За бога, човече, защо не каза по-рано? — Лъмли рязко се извърна от прозореца и се втренчи в приятеля ми. — Защо трябваше да увърташ цели десет минути?

Туки тихичко отвърна:

— Господине, затваряйте си устата. И ако отново усетите необходимост да дърдорите, припомнете си кой свърна в затрупания път по време на проклетата снежна буря.

Лъмли понечи да каже нещо, отказа се и се изчерви. Туки отиде да изкара камиона от гаража. Измъкнах изпод бара хромираната му манерка и я напълних с бренди. Помислих си, че ще ни потрябва тази нощ.

Случвало ли ви се е да попаднете в щата Мейн по време на снежна буря?

Прехвръкват снежинки — толкова малки, че приличат на пясък. Илюзията се подсила и от звука, който издават, когато се сипят върху колата или пикапа. Дългите светлинни са безполезни, защото се отразяват от снега и видимостта е ограничена до три метра. На къси може да се увеличи с около два метра. Но снегът не е най-страшен. Повече ме плаши вятърът, когато се усили и завие. Той навява снега, който приема формата на свръхестествени чудовища. Във воя му сякаш са събрани цялата омраза, болка и страх на света. Вятърът е предвестник на смъртта — на бялата смърт, — а може би и на нещо по-ужасно. Страшно е да го слушаш в топлото си легло, със здраво затворени капаци на прозорците и залостена врата. Но много по-страшно е, когато си в кола. А ние се движехме право към Салемс Лот.

— Не можете ли да карате малко по-бързо? — обади се Лъмли.

— Струва ми се, че забравяте в какво състояние дойдохте при нас и адски бързате да се поразходите из снега — казах.

Лъмли ме изгледа обидено и слисано и повече не проговори. Движехме се по магистралата с около двайсет и пет мили в час. Трудно бе да се повярва, че само преди час Били Лариби бе изринал снега в този участък. Снегът бе затрупал най-малко пет сантиметра, вече имаше и преспи. Силният вятър разтърсваше камиона. Фаровете осветяваха бяла непрогледна пелена. Не срещнахме ни една кола.

След около десет минути Лъмли ахна:

— Хей! Какво беше това?

Сочеше откъм моята страна, но аз в този момент гледах право напред. Обърнах се, вече беше късно. Може би си въобразявах, но ми се стори, че зърнах някаква приведена фигура, която остана зад нас в снега.

— Навярно е сърна — отвърнах.

— Сигурно — каза той с разтреперан глас. — Но очите й... очите й като че бяха червени — той ме погледна. — Така ли изглеждат очите на сърните нощем? — гласът му прозвуча умолително, сякаш искаше да потвърдя предположението му.

— Изглеждат най-различно — отговорих и си помислих, че може и да е вярно. Но самият аз съм виждал много пъти нощем сърни от колата си и никога не съм забелязал очите им да блестят като червени рефлектори.

Туки мълчеше.

След петнайсетина минути стигнахме до мястото, където снежният насип бе по-нисък, защото на кръстовището снегорините повдигат леко греблата си.

— Струва ми се, че завихме на това място — колебливо каза Лъмли. — Но не виждам надписа...

— Прав сте — отвърна Туки. Гласът му бе неузнаваем. — Снегът го е затрупал, вижда се само върхът на стълба.

— Вярно — с облекчение промълви Лъмли. — Слушайте, мистър Тукландър, съжалявам, че ви се сопнах. Бях премръзнал, разтревожен и проклинах собствената си глупост. Искам да благодаря на двама ви...

— Спестете си благодарностите, докато натоварим семейството ви в камиона — посъветва го Туки. Включи на предно предаване и вряза колата в снежния насип. Пробихме си път до Джойнтър Авеню, което минава през Салемс Лот и излиза на магистрала Двеста деветдесет и пет. Снегът хвърчеше изпод калниците. Задницата леко поднесе, но Туки не беше вчерашен и бе свикнал да кара в дълбок сняг. Той започна да маневрира и да уговоря колата, като че беше живо същество. Успяхме криво-ляво да продължим. От време на време фаровете осветяваха едва видими следи от автомобилни гуми, оставени от колата на Лъмли, сетне те отново изчезваха. Внезапно Туки каза:

— Мистър Лъмли, трябва да ви съобщя нещо.

— Какво?

— Тукашните хора са суеверни по отношение на Салемс Лот — рече Туки. Привидно бе спокоен, но дълбоките бръчки около устата му издаваха напрежение. Очите му тревожно се стрелкаха встрани. — Ако семейството ви е в колата, всичко е наред. Ще ги качим в камиона, ще се върнем у дома, а утре, когато бурята отмине, Били ще измъкне автомобила ви от снега. Но ако не са вътре...

— Какво искате да кажете? — рязко го прекъсна Лъмли. — Къде могат да бъдат, освен в колата?

— Ако не са вътре — продължи Туки, все едно, че не го бе чул, — ще завием и ще потърсим помощ във Фалмът. Няма смисъл да се лутаме цяла нощ в бурята.

— Ще бъдат там. Къде другаде могат да бъдат?

— Още нещо, мистър Лъмли — намесих се аз. — Ако видим никакви хора, не трябва да им обръщаме внимание, дори да ни заговорят. Ясно ли е?

— Но какви са тези суеверия? — бавно проговори Лъмли.

— Стигнахме — намеси се Туки, преди да успея да му отвърна.

А Бог знае какво щях да кажа.

Доближихме се до мерцедеса. Цялата предница, както и лявата му страна, бяха затънали в преспите. Но задните светлини блестяха, аuspухът бълваше изгорели газове.

— Все пак бензинът е стигнал — с облекчение промълви Лъмли.

Туки дръпна ръчната спирачка.

— Запомнихте ли какво ви каза Бут?

— Разбира се, разбира се — разсеяно каза Лъмли, явно мислеше само за жена си и за дъщеря си. Влизах му в положението.

— Готов ли си Бут? — попита Туки, вперил поглед в мен. Осветените му от контролното табло очи бяха мрачни и потъмнели.

— Да — отвърнах.

Тримата излязохме навън, вихърът се нахвърли върху нас и запрати сняг в лицата ни. Лъмли вървеше пръв, приведен под вятъра, който издуваше като корабно платно елегантното му палто. Фигурата му хвърляше двойна сянка, защото се осветяваше от фаровете на камиона и от задните светлини на мерцедеса. Следвах го, а Туки вървеше по петите ми. Когато стигнахме до колата, Туки ме сграбчи и нареди:

— Пусни го да отиде сам.

— Джени! Франси! — извика Лъмли. — Как сте? — той отвори предната врата и надникна вътре. — Как...

Внезапно се вкамени. Вятърът изтръгна от ръката му солидната врата и я отвори докрай.

— Боже мой, Бут — едва чуто прошепна Туки, гласът му бе заглушен от воя на вятъра. — Струва ми се, че отново се е случило.

Лъмли се обърна към нас, на лицето му се четяха страх и учудване, очите му бяха широко отворени. Внезапно се втурна обратно, подхълзна се и за малко не падна. Изблъска ме встрани, сякаш не съществувах, и сграбчи Туки.

— Откъде знаехте? — изкрештя той. — По дяволите, какво става тук?

Туки се изскубна и се промуши покрай него. Заедно надникнахме в мерцедеса. Колата бе топла като препечена филийка, но скоро щеше да изстине — жълтата лампичка показваше, че бензинът е на привършване. Вътре нямаше никой. На килимчето под предната седалка лежеше кукла, а на задната седалка видяхме смякано детско яке.

Туки закри лицето си с ръце и... изведнъж изчезна. Лъмли го бе сграбчил и натикал в снежната преспа. Бледото лице на чужденеца изглеждаше обезумяло. Предъвкваше, сякаш се мъчеше да изплюе горчив хап. Посегна и взе якето.

— Палтото на Франси? — пошепна той, след което изрева: — *Палтото на Франси!*

Обърна се, хванал якето за поръбената с кожа качулка. Изгледа ме слизано и озадачено.

— Невъзможно е да излезе без якето, мистър Бут. Ами... ами... тя ще замръзне, ще умре.

— Мистър Лъмли...

Лъмли ме отмина слепешката, продължаваше да държи якето и крещеше:

— *Франси! Джени! Къде сте! Къде сте...*

Подадох ръка на Туки и му помогнах да се изправи.

— Как си?

— Не ми обръщай внимание — каза той. — Трябва да го спрем, Бут.

Затичахме се след Лъмли с все сили, но не можехме да напредваме бързо, защото на места преспите стигаха до бедрата ни. След малко той спря и успяхме да го настигнем.

— Мистър Лъмли — поде Туки и сложи ръка на рамото му.

— Натам — промълви Лъмли. — Натам са отишли. Вижте!

Проследих погледа му. Намирахме се в долчинка, където бяхме относително защитени от вятъра. Забелязахме стъпки, едните — големи, другите — малки, които вече се запълаваха със сняг. Нямаше да ги видим, ако бяхме закъснели с пет минути.

Лъмли приведе глава и отново тръгна напред. Туки се опита да го задържи.

— Не! Недайте!

Лъмли обърна обезумялото си лице към него и замахна с юмрук... но нещо в изражението на приятеля ми го възпря. Погледна към мен, сетне отново към Туки.

— Дъщеря ми ще замръзне — заяви той, сякаш бяхме тъпи деца.

— Разбирате ли? Не си е облякла якето, а е едва седемгодишна.

— Не се знае къде са — опита се да го убеди Туки. — Невъзможно е да вървим по следите им — те ще изчезнат в следващата преспа.

— Какво предлагате? — истерично изкрещя Лъмли. — Ще замръзнат до смърт, докато доведем полицията. Не само Франси, но и жена ми!

— Може би вече са замръзнали — каза Туки и се втренчи в Лъмли. — Замръзнали или нещо по-лошо.

— Какво искате да кажете? — прошепна непознатият. — По дяволите, стига сте го усуквали! Кажете ми какво става.

— Господине — започна Туки, — в този град има...

Но аз бях този, който накрая се осмели да изрече страшната дума, въпреки че изобщо нямах намерение да го сторя.

— Вампири, мистър Лъмли. Джерусалемс Лот е пълен с вампири. Разбирам, че едва ли ще ми повярвате, но...

Лъмли се взираше в мен, сякаш внезапно бях позеленял.

— Откачени — прошепна той. — И двамата сте откачени.

Обърна се, направи фуния с дланите си и изрева:

— ФРАНСИ! ДЖЕНИ!

Отново се запрепъваше из снега, който стигаше до ръба на елегантното му палто. Погледнах приятеля си.

— Какво ще правим?

— Ще вървим след него — отговори Туки. Косата му беше пълна със сняг, действително приличаше на побъркан. — Нямаме право да го изоставяме, Бут.

— Прав си — отговорих.

Нагазихме в дълбокия сняг и се стараехме да не изоставаме от Лъмли. Но той ни се изпълзваше, защото бе много по-млад. Отклоняваше се от пътеката и като бик си пробиваше път през преспите. Артритът ужасно ме измъчваше, втренчих се в краката си и си заповтарях: „Още малко, още съвсем мъничко, по дяволите, продължавайте да вървите, продължавайте!“

Налетях право на Туки, който стоеше разкraчен в преспата. Главата му беше наведена, бе притиснал ръце към гърдите си.

— Туки, как си?

— Добре съм — отвърна приятелят ми и отпусна ръцете си. — Ще вървим след него — надявам се, че когато се умори, ще се вразуми.

Изкачихме някакво хълмче и в подножието му видяхме Лъмли, който отчаяно търсеше нови следи.

Горкият, едва ли щеше да види отново близките си. Вятърът навяваше сняг и следите щяха да бъдат заличени само след три минути, камо ли след няколко часа. Той вдигна глава и изкрешя:

— ФРАНСИ! ДЖЕНИ! ЗА БОГА!

Чувствахме ужаса и отчаянието в гласа му и го съжалявахме. В отговор вятърът изсвири като товарен влак, сякаш му се присмиваше и

казваше: Взех ги, мистър Ню Джърси с луксозната кола и с палто от камилска вълна. Взех ги и залих следите им. До сутринта ще бъдат като две ягодки в замразител...

Туки се опита да надвика вятъра:

— Чуйте ме Лъмли. Не ви карам да вярвате в съществуването на вампири и таласъми. Но ми се струва, че за близките ви е по-трудно. Трябва да доведем...

В този миг дочухме *отговор*, от мрака се разнесе ясен като сребърна камбанка глас. Сърцето ми се вкамени, сякаш се превърна в сковано от лед езеро.

— Джери... Джери, ти ли си?

Лъмли рязко се обърна. Тогава я видяхме — появи се като призрак от тъмните сенки на горичката. Личеше си, че е гражданка, стори ми се, че никога не съм виждал по-красива жена. Изпитах желание да се приближа и да ѝ кажа колко съм щастлив, че е жива и здрава. Носеше нещо подобно на дебел зелен пуловер — мисля, че го наричат пончо. То се издуваше около нея, а ураганният вятър разяваше тъмната ѝ коса — все едно, че беше поточе, чиито води още не са сковани от зимния мраз.

Навярно съм пристъпил към нея, защото усетих върху рамото си грубата и топла ръка на Туки. И все пак — как да ви обясня? — жадувах за тъмнокосата красива жена, чието пончо се разяваше около нея. Беше екзотична и необикновена, сякаш излязла от стихотворение на Уолтър де ла Мар.

— Джени! — извика Лъмли. — Джени!

Сетне протегна ръце и се запрепъва през снега към нея.

— Не! — изкрещя Туки. — Недейте!

Лъмли изобщо не му обърна внимание... но тя ни погледна. Погледна ни и се ухили. В този миг усетих как копнежът и желанието ми прerasнаха в ужас, безмълвен и студен като гроб, бял като обвити в саван кости. Дори от височината, на която стояхме, виждахме враждебния червен блясък в очите ѝ, в сравнение с които вълчите очи биха изглеждали по-човешки. Когато се ухили, забелязахме колко са се удължили зъбите ѝ. Вече не беше човек, а мъртвец, оживял сред мрачната снежна виелица.

Туки се прекръсти. Тя се сепна, после отново се ухили. Бяхме далеч от нея, при това разбра, че сме много уплашени.

— Спри го — прошепнах. — Не можеш ли да го спреш?

— Късно е, Бут — мрачно промълви приятелят ми. Лъмли бе стигнал до нея. Самият той приличаше на призрак — целият беше овъргалян в сняг. Протегна ръце и изкрещя. Често в съня си чувам как Лъмли пиши като дете, събудено от кошмар. Опита се да избяга, но тя протегна дългите си голи ръце, бели като сняг, и го притегли към себе си. Видях как наведе глава и го захапа...

— Да изчезваме, Бут!

Двамата си плюхме на петите. Може би ще ни упрекнете, че сме избягали като плъхове, но вие не бяхте с нас онази нощ. Втурнахме се обратно по собствените си следи. Подхълзвахме се, падахме и отново ставахме. Непрекъснато поглеждах назад, за да проверя дали жената не ни преследва, усмихната страшно, вперила в нас червените си очи.

Добрахме се до скаута. Туки се преви и се улови за гърдите.

— Туки, какво ти е? — здравата се уплаших.

— Сърцето. Стяга ме отпреди пет години. Помогни ми да се кача и дим да ни няма.

Хванах го под мишниците и някак си успях да го натикам в кабината. Той облегна главата си и затвори очи. Кожата му бе добила восьчен оттенък.

В бързината да заобиколя камиона и да се кача на шофьорското място, за малко не връхлетях върху момиченцето. То стоеше до предната врата, косата му беше сплетена, беше облечено само в къса жълта рокличка.

— Господине — продума то с висок ясен глас, сладък като утринна роса. — Помогнете ми да намеря мама. Тя изчезна, а на мен ми е толкова студено...

— Миличко — отвърнах, — по-добре се качи в камиона. Майка ти е...

Мълкнах и за първи път в живота си усетих, че ще припадна. Разбирате ли, детето стоеше върху снега и около него нямаше никакви следи.

После дъщерята на Лъмли вдигна очи към мен. Беше около седемгодишна и вечно щеше да остане на същата възраст. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, червено-сребристите ѝ очи мамеха. Забелязах под брадичката ѝ две дупчици, като убождане, краищата им бяха страхотно разкъсани.

Момиченцето протегна ръце към мен и се усмихна.

— Вдигнете ме, господине — тихично помоли то. — Искам да ви целуна. После ще ме заведете при мама.

Не ми оставаше друго, освен да се подчиня. Усетих, че се навеждам към него с протегнати ръце. Детето отвори розовите си устни, забелязах удължените му кучешки зъби. Нещо лъскаво потече по брадичката му. Подсъзнателно, ужасен, установих, че това бяха лиги. Ръчичките му обгърнаха шията ми, помислих си, че може би няма да е толкова лошо, че след малко смъртта няма да ми се струва толкова страшна... Изведнъж от камиона изхвърча някакъв черен предмет и улучи детето в гърдите. Дочух слаба експлозия и бях обгърнат от кълбо дим със странна миризма. За миг проблесна мълния. Малката засъска и отстъпи назад. Лицето й се изкриви и се превърна в животинска маска, изразяваща ярост, омраза и болка. Обърна се и... изчезна. Допреди секунда стоеше пред мен, после се превърна в снежна вихрушка, която напомняше човек. Вятърът я разнесе из полето.

— Бут, побързай! — прошепна приятелят ми.

Подчиних се, но преди това вдигнах предмета, който той бе запратил към излязлото от ада момиченце. Беше библията на майка му.

Всичко това се случи доста отдавна. Сега съм много повъзрастен, въпреки че и тогава не бях в първа младост. Хърб Тукландър почина преди две години. Отиде си тихо, през нощта. Барът все още съществува, купи го симпатично семейство от Уотървил. Новите собственици не промениха обстановката. Но не го посещавам често. Сякаш нещо се промени след смъртта на Туки.

Нещата в Салемс Лот вървят по старому. На следващия ден шерифът откри колата на Лъмли с празен резервоар и изчерпан акумулатор. Двамата с Туки се престорихме, че не знаем нищо — просто нямаше смисъл да разказваме за случилото се. От време на време някой стопаджия или турист изчезва по тия места, горе на Скулард Хил или до гробището на Хармъни Хил. Намират раницата или книгата на чужденеца, избелели от дъжд или от снега. Но хората никога не откриват.

Все още в кошмарните ми сънища се явява онази бурна нощ. Поне често ми се присънва момиченцето, както се усмихва и притяга

ръчички, за да го взема в прегръдките си. И да ме целуне. Но вече съм стар и скоро ще дойде време, когато няма да сънувам.

Може би някога ще ви се наложи да пътувате през Южен Мейн. Природата е красива. Може би ще спрете в бара на Туки. Новите собственици не са променили името му. Съветвам ви да си изпиете чашата и да продължите право на север. В никакъв случай не се отбивайте по пътя за Джерусалемс Лот.

Особено след смрачаване.

Там ви дебне едно момиченце. Мисля, че все още очаква да бъде целуната за лека нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.